

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

การวัดผลการศึกษา นับว่ามีความสำคัญยิ่งในการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาใน ระดับการศึกษาต่าง ๆ เพราะผลจากการวัดจะเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจของครูและ นักการศึกษาเพื่อใช้ปรับปรุงการสอน การแนะนำ การประเมินผลหลักสูตร แบบเรียน การใช้อุปกรณ์การสอน ตลอดจนระบบบริหารทั่วไปของโรงเรียน และยังได้ช่วยปรับปรุง การเรียนของนักเรียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น (อนันต์ ศรีโสภณ 2520: 1) การระบบวัดผล นั้นขาดคุณภาพและเทคนิคที่ดีย่อมทำให้ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของการศึกษา หละหลวม และเชื่อมั่นได้ยาก (ควน ขาวหนู 2517: 20) ดังนั้นการวัดและประเมินผล การเรียนการสอนจึงมีความจำเป็นและสำคัญยิ่งสำหรับครูอาจารย์ ซึ่งจะต้องใช้ควบคู่กับ การสอนตลอดเวลาเป็นเงาตามตัว ครูอาจารย์ผู้สอนจำเป็นต้องสอบเป็น วัดเป็นประเมิน-ผลเป็น และสร้างเครื่องมือวัดหรือแบบสอบเป็น เพื่อให้การวัดและประเมินผลมีความ เที่ยงตรงและยุติธรรม

รัตนา ศิริพานิช (รัตนา ศิริพานิช 2521: 19-20) กล่าวถึงขอบข่ายการเรียน การสอนว่าประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่างคือ

1. สิ่งเร้าหรือสิ่งที่มีผู้สอนจะสอนหรือที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนได้แก่นเนื้อหาวิชาต่าง ๆ
2. กระบวนการเรียนการสอน เมื่อผู้สอนรู้ว่าจะต้องสอนเนื้อหาใดแล้วก็ลงมือ จัดการเรียนการสอน โดยใช้หลักการต่าง ๆ ตามหลักเกณฑ์ด้านวิธีสอน จิตวิทยาการศึกษา เช่น แรงจูงใจ การใช้อุปกรณ์ หรือความรู้เกี่ยวกับผู้เรียน ด้านความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นต้น

3. การวัดและประเมินผล ผู้สอนหรือผู้เรียนเองจะรู้ว่าตนมีสภาพอย่างไร หลังจากมีการ เรียนการสอนเนื้อหาหนึ่ง ๆ ไปแล้ว ก็ก็ต้องมีการวัดและประเมินผล

หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่าหลังจากที่มีสิ่งเราและทำการ เรียนการสอนไป ระยะเวลาหนึ่งแล้ว เมื่อต้องการจะรู้ว่า ผู้เรียนเกิดการ เปลี่ยนแปลงจากสภาพก่อนเรียนไป อย่างไม่บ้าง ก็ต้องทำการวัดผลและประเมินผลปฏิกิริยาตอบสนองของผู้เรียนแต่ละคนว่า ได้เปลี่ยนไปดังที่ต้องการซึ่งระบุไว้ในจุดประสงค์ก่อนที่จะมีการ เรียนการสอนหรือไม่

บาร์ง โครตัน (บาร์ง โครตัน 2524: 175) กล่าวว่า การทดสอบทางภาษานั้นมีจุดมุ่งหมายใหญ่ ๆ ดังนี้

1. เพื่อสำรวจความพร้อมของผู้เรียนก่อนเริ่มโปรแกรมการสอน
2. เพื่อจำแนกและจัดอันดับนักเรียนเป็นรายบุคคล ในการจัดเข้าชั้นเรียนได้ อย่างเป็นเหมาะสมกับความสามารถ
3. เพื่อวินิจฉัยและหาสาเหตุถึงข้อบกพร่องและจุดเด่นในการเรียนภาษาของแต่ละบุคคล
4. เพื่อวัดความถนัดในการ เรียนภาษา
5. เพื่อวัดขอบเขตของสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของนักเรียนที่มีต่อจุดมุ่งหมาย ของการสอนที่ตั้งไว้

โกวิท ประวาลพฤษ และคณะ (โกวิท ประวาลพฤษ และคณะ 2522: 15) สรุปขั้นตอนของการ ประเมินผลการ เรียนว่ามีขั้นตอนดังต่อไปนี้คือ

ขั้นที่ 1 ท้าความเข้าใจ "พฤติกรรม" ที่ต้องการ ประเมินโดยแปลความหรือตีความในรูปของการแสดงออกของเด็ก ซึ่งเป็นขั้นท้าความเข้าใจจุดประสงค์ของการสอน นั้นเอง

ขั้นที่ 2 ตั้ง "เกณฑ์" โดยกำหนดว่าการแสดงออกของนักเรียนต้องอยู่ใน ระดับใด ครูจึงจะยอมรับว่านักเรียนมีพฤติกรรมนั้นจริง

ขั้นที่ 3 วัดผลนักเรียนโดยเลือกวิธีการและ เครื่องมือที่เหมาะสม เพื่อให้ได้ "ข้อมูล" ที่บอกให้ทราบว่าพฤติกรรมของนักเรียนอยู่ในระดับใด

ขั้นที่ 4 ลงความเห็นว่าคุณเรียนมีพฤติกรรมนั้นจริงหรือไม่ โดยการนำข้อมูลในขั้นที่สามเปรียบเทียบกับเกณฑ์ในขั้นที่สอง ถ้าพฤติกรรมของนักเรียนถึงระดับที่เป็นเกณฑ์ก็ยอมรับว่า นักเรียนมีพฤติกรรมนั้นจริง หรือมีโดยสมบูรณ์ ถ้าพฤติกรรมของนักเรียนไม่ถึงระดับที่เป็นเกณฑ์ก็วินิจฉัยหาข้อบกพร่องของการเรียนการสอน

ขั้นที่ 5 ตัดสินใจดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

จะเห็นว่าการทำการวัดและประเมินผลนั้นเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความละเอียดอ่อน ท้องพิจารณาหรือบอกว่าใดดำเนินการไปตามขั้นตอนที่เหมาะสมหรือไม่ หากไม่แล้วการประเมินผลที่ครูจัดทำอาจจะทำให้เกิดการสิ้นเปลืองทั้งเวลาและวัสดุอุปกรณ์อื่น ๆ ไปโดยเปล่าประโยชน์

บารุง โครตัน (บารุง โครตัน 2524: 177-182) กล่าวถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการวัดผลทางภาษาวามืออยู่หลายวิธีคือ

1. การแปล เคยใช้กันอย่างแพร่หลายเป็นเวลานาน แต่ปัจจุบันในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษาชั้นน้อยลง
2. การเขียนตามคำบอก เป็นเทคนิคในการทดสอบทางภาษาเพื่อประเมินความสามารถในการฟัง หรือระบบเสียงในภาษาที่เรียน ระบบโครงสร้าง ไวยากรณ์และคำศัพท์
3. การเขียนตอบ หรือเรียงความ การทดสอบภาษาคำด้วยวิธีนี้ นอกจากจะทดสอบความถูกต้องทางไวยากรณ์และคำศัพท์แล้ว ยังทดสอบถึงความสามารถในการจัดลำดับความคิดด้วย
4. การเลือกตอบ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นมากกว่าแบบความเรียง และใช้เวลาในการตรวจคำตอบน้อยกว่าด้วย แต่ขาดความสามารถวัดความคิดและความสามารถในการจัดลำดับความคิดได้เช่นเดียวกับข้อทดสอบแบบความเรียง
5. แบบตอบสั้น ๆ เป็นแบบทดสอบที่คล้ายกับทั้งแบบทดสอบแบบเลือกตอบและแบบความเรียง
6. แบบโคลซ เป็นการนำข้อความที่มีความยาวประมาณ 150-200 คำ แล้วละคำในข้อความออกอย่างมีระบบ แล้วแทนที่คำที่ละคำของว่างสำหรับให้สอบหาคำมาเติมให้ถูกต้อง ปัจจุบันได้นำมาใช้วัดความสามารถในการอ่านมากขึ้น

7. แบบทดสอบสัมภาษณ์ปากเปล่า อาจมีทั้งการทบทวนสั้น ๆ จนถึงอธิบายยาว ๆ รวมทั้งการแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ด้วย :

อย่างไรก็ตามยังไม่มีกฎแน่นอนตายตัวที่จะตัดสินว่าข้อสอบความเรียงหรือข้อสอบปรนัยอย่างไหนดีกว่ากันและก็ไม่มีการวิจัยข้อสอบแบบใด เมื่อไร ครูผู้สอนเท่านั้นที่จะเป็นผู้พิจารณาความเหมาะสมใดที่ดีที่สุด ว่ามีความประสงคและความต้องการอย่างไรและมีเวลามากน้อยเพียงใด (Karmel and Karmel 1978: 408)

สุไร พงษ์ทองเจริญ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2524: 191-192) กล่าวถึงการวัดผลที่สามารถจำแนกออกได้ 2 ประเภทคือ การวัดผลแบบไม่มีการทดสอบและการวัดผลแบบมีการทดสอบ

1. การวัดผลแบบไม่มีการทดสอบ ทำได้หลายวิธีคือ

1.1 การสังเกต ในขณะที่ครูสอนควรที่จะสังเกตนักเรียนในเรื่องต่อไปนี้ คือ ความสนใจและความเอาใจใส่ในการเรียน รวมทั้งความร่วมมือในการทำกิจกรรม การเรียนในแต่ละชั่วโมงหรือแต่ละบท ความถูกต้องในการออกเสียง การพูด การอ่านคำและประโยค รวมทั้งการอ่านเนื้อความในบทเรียนด้วย ความถูกต้องในการใช้ภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจในการทำกิจกรรมทางภาษาแบบต่าง ๆ ตามที่บทเรียนจะกำหนด ความเข้าใจในเนื้อความที่อ่าน เช่น อ่านในใจแล้วเกิดความเข้าใจและเล่าเรื่องได้ ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้และแสดงท่าทางประกอบตามเนื้อเรื่องได้

1.2 การซักถาม ได้แก่ การสนทนาซักถาม โต้ตอบ เช่น การใช้บทสนทนาในบทเรียน การตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ การให้นักเรียนซักถามหรือโต้ตอบกันเอง การซักถามเกี่ยวกับข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านหรือจากรูปภาพ เป็นต้น

1.3 การตรวจผลงาน ได้แก่ แบบฝึกหัดในบทเรียนและแบบฝึกหัดเสริมที่ครูจัดทำเพิ่มขึ้น ดูความถูกต้องของการเขียนคำศัพท์ ประโยคและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนความสะอาดและเรียบร้อยในการเขียน รวมทั้งความสม่ำเสมอในการส่งงานด้วย

2. การวัดผลแบบมีการทดสอบ ครูควรทำการทดสอบย่อยเพื่อนำผลไปแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นประจำ ส่วนการสอบเก็บคะแนนระหว่างภาคเรียนและปลาย

ภาคเรียนควรสอบให้ครบทุกทักษะคือ ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน และออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดที่สอน

ในการทำการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น ครูต้องคำนึงถึงการพัฒนาพฤติกรรมหลายด้าน ดังนั้นครูจึงมีความจำเป็นต้องใช้วิธีวัดหลายประเภทเพื่อให้ได้ข้อมูลครอบคลุมทั้งจุดมุ่งหมายทางด้านเนื้อหา เจตคติ และทักษะ ในการสอนของครูจึงควรมีการวัดผลไปพร้อม ๆ กันอยู่ตลอดเวลา การที่ครูมีโอกาสดัดแปลงบ่อยครั้งก็จะโดยผลการวัดที่เชื่อถือได้มากขึ้นเท่านั้น

ศรีวิชัย สุวรรณภิกข (ศรีวิชัย สุวรรณภิกข 2522: 74-77) ได้เขียนถึงปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไว้ว่า ครูไม่มีความรู้ทางด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่พอรวมถึงด้านวิธีสอนด้วย ไม่เตรียมการสอน ไม่สนใจจุดมุ่งหมายของวิชานั้น ๆ ในหลักสูตร ขาดการกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ไม่มีจิตวิทยา ทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและวิชาภาษาอังกฤษ จำนวนนักเรียนมากไปในแต่ละห้อง นักเรียนไม่กล้าแสดงออก และไม่ช่วยตัวเอง ขาดการสนับสนุน และช่วยเหลือจากทางบ้าน โรงเรียนขาดห้องสมุดและหนังสือประกอบอื่น ๆ ขาดห้องปฏิบัติการทางภาษา ผู้บริหารขาดความร่วมมือ ความล่าช้าของการพิมพ์หนังสือแบบเรียนออกสู่ตลาด ควรกำหนดหนังสือเรียนให้เหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียน

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2521: 72-80) ได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและเสนอแนะไว้ว่า ความรู้ของครูผู้สอนยังไม่ได้มาตรฐาน ขาดการเตรียมการสอน ครูบางคนสอนโดยเรียงลำดับหน้าแทนที่จะมุ่งเน้นหัวข้อไวยากรณ์ใดไวยากรณ์หนึ่งเป็นหลัก ไม่ควรแปลประโยคต่อประโยค แต่ควรแปลแบบสรุปความทั้งอนุเจตหรือทั้งกลุ่มประโยค ครูควรแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ เราความสนใจของเด็กไม่ให้เบื่อหน่าย ควรฝึกให้นักเรียนกล้าแสดงออก จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องไม่ควรมากเกินไป เนื้อหาที่สอนต้องยึดนักเรียนปานกลาง เป็นสำคัญและสำคัญมากคือ ครูต้องรู้วัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษและจุดประสงค์รายวิชานั้น ๆ ตามหลักสูตร

สมบุญ ภูวนาล (สมบุญ ภูวนาล 2525: 27-28) กล่าวถึงการปฏิบัติที่เป็นอยู่ในปัจจุบันว่า ครูส่วนมากประเมินเฉพาะตัวนักเรียนแต่เพียงอย่างเดียว มิได้คำนึงถึงสภาพของ

สิ่งแวคล้อม เช่นความยากง่ายของเนื้อหาวิชา ครูส่วนมากจะสอบไปตามเนื้อหาที่มีในหนังสือแบบเรียน สภาพของโรงเรียนอาจตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่เหมาะสม ห้องเรียนอาจร้อนหรือครูไม่มีความรู้ก็พอเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียน ไม่สามารถสร้างแบบทดสอบที่ดีโดยอมิผลต่อการสอบของนักเรียนทั้งสิ้น แต่ผู้ประเมินมักจะไม่คำนึงถึงเมื่อผลการสอบออกมาไม่ดี ครูมักจะเพ่งเล็งนักเรียนว่าไม่สนใจเรียน หรือเรียนอ่อน ทั้ง ๆ ที่ครูเองยังไม่มีเชื่อมั่นใจว่าแบบทดสอบที่ตนสร้างขึ้นนั้นจะดีหรือไม่ว่าเป็นแบบทดสอบที่ดี

อัจฉรา วงศ์โสธร (อัจฉรา วงศ์โสธร 2524: 28-29) กล่าวถึงการทดสอบทางภาษาไว้ว่า แต่เดิมการกำหนดเนื้อหาของแบบทดสอบทางภาษาอาศัยภาษาศาสตร์เชิงโครงสร้างเป็นหลัก อาศัยการวิเคราะห์เป็นพื้นฐาน โดยจำแนกการใช้ภาษาเป็น 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน นอกจากนั้นยังแบ่งส่วนประกอบของภาษาออกเป็น 3 ส่วนคือ เสียง ศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ในการทดสอบคว้นึงถึงความคล่องในการใช้ภาษา เช่น ความเร็วในการพูด การเขียนและความสละสลวยของภาษา โดยมีได้คำนึงถึงการใช้ภาษาในสังคมและจิตวิทยาของผู้ใช้ภาษาเลย ให้นำหนักเฉพาะส่วนประกอบของภาษาเท่านั้น แต่แนวโน้มของการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน ให้นำหนักทางสังคมวิทยาของการใช้ภาษา และคำนึงถึงจิตวิทยาของการใช้ภาษาควบคู่ไปด้วย คือคำนึงถึงการให้ภาษาให้เหมาะสมทางสังคม บริบททางภาษาและวัฒนธรรมและความถูกต้องของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย ซึ่งเป็นการวัดการใช้ทักษะในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด วิธีการทดสอบ เน้นการใช้แบบทดสอบชนิดทักษะรวม

ครอนบาค (Cronbach 1968: 37-51) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการศึกษาไว้ในบทความเรื่อง Evaluation for Course Improvement ซึ่งพอสรุปเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผลถูกหยิบยกมาพิจารณาในวงการศึกษามานาน

เสมอ

2. ผู้ที่พัฒนาหลักสูตรระดับต่าง ๆ ยังไม่เข้าใจภาพพจน์ของการประเมินผล

ที่แท้จริง

3. นักวัดผลมักจะมุ่งเรื่องการทดสอบเพียงอย่างเดียว
4. การใช้การประเมินผลควรรู้ในเรื่องต่อไปนี้
  - 4.1 การปรับปรุงเนื้อหาวิชาที่เรียนรวมทั้งการตัดสินใจเกี่ยวกับการใช้วิธีสอนและวัสดุประกอบการสอน
  - 4.2 พิจารณาปัญหาของนักเรียนแต่ละคน เพื่อนำมาปรับปรุงวิธีสอน และเปรียบเทียบความก้าวหน้าของนักเรียนจากตัวนักเรียนเอง
  - 4.3 เป็นแนวทางในการพิจารณากระบวนการบริหาร เช่น เป็นเกณฑ์ตัดสินว่าระบบของโรงเรียนคืออะไร และครูแต่ละคนสอนได้อย่างไร
5. ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียน
6. ไม่จำเป็นต้องให้นักเรียนสอบข้อสอบชุดเดียวเหมือนกัน

การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงของปรัชญาการสอนและหลักสูตร ดังพอจะสรุปพอสังเขปได้ดังนี้คือ

การวัดและประเมินผลตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการในระยะแรก ๆ ส่วนใหญ่ข้อสอบที่ใช้จะเป็นข้อสอบแบบอัตนัย เช่น การแปล การแต่งความ เป็นต้น การให้คะแนนครูผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด ไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบ ไม่มีการใช้สถิติแต่อย่างใด การทดสอบทักษะการพูดทำการวัดผลตามเรื่องที่เรียนมาแล้ว การอ่านเชื่อว่าถ้านักเรียนสามารถอ่านหนังสือเรียนได้ ก็สามารถอ่านหนังสืออื่น ๆ ได้ด้วย

การวัดและประเมินผลตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการวัดผลการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สลยสามัญ พุทธศักราช 2505 ให้ปฏิบัติตามแนวโคแนวหนึ่งใน 2 แนวดังต่อไปนี้

แนวที่ 1 (เรียน 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์)

1.1 งานระหว่างปี ให้คะแนนงานที่นักเรียนทำประจำ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนเรียงความ การรายงาน เขียนตามคำบอก หรือกิจกรรมอื่นใด รวมทั้งผลของการจัดทดสอบย่อย การสอบซ่อมประจำเดือน การสอบประจำภาค หรือการสอบกลางปีอย่างน้อย 15 ครั้งต่อปี

1.2 การสอบปลายปี ใหม่ข้อสอบ 4 ฉบับคือ

- ฉบับที่ 1 การฟัง พูด และอ่านออกเสียง คะแนนโดยประมาณ
ร้อยละ 20
- ฉบับที่ 2 สอบความเข้าใจ คะแนนโดยประมาณ
ร้อยละ 30
- ฉบับที่ 3 ความสามารถในการใช้ภาษา คะแนนโดยประมาณ
ร้อยละ 30
- และ ฉบับที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับหนังสือที่กำหนดให้เรียน คะแนนโดย
ประมาณร้อยละ 20 ของคะแนนสอบปลายปี

แนวที่ 2 (เรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์)

2.1 งานระหว่างปี ทำนองเดียวกับแนวที่ 1 แต่ให้เก็บคะแนนอย่าง
น้อย 10 ครั้งต่อปี

2.2 การสอบปลายปี ใหม่ข้อสอบ 3 ฉบับคือ

- ฉบับที่ 1 การฟัง และการอ่านออกเสียง คะแนนโดยประมาณ
ร้อยละ 20
- ฉบับที่ 2 สอบความเข้าใจ คะแนนโดยประมาณ
ร้อยละ 40
- และ ฉบับที่ 3 ความสามารถในการใช้ภาษา คะแนนโดยประมาณ
ร้อยละ 40 ของคะแนนสอบปลายปี

ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบคือ

1. การวัดผลจากงานระหว่างปีให้เป็นหน้าที่ของโรงเรียน
2. การสอบปลายปี ให้ปฏิบัติดังนี้
  - ก. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-2 ให้โรงเรียนเป็นผู้สอบ
  - ข. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ที่

กระทรวงศึกษาธิการ รับรองวิทยฐานะเป็นผู้จัดสอบ

009475

แบบทดสอบที่ไขหัวไปเป็นข้อสอบแบบปรนัย ซึ่งเป็นการวัดความรู้เกี่ยวกับภาษาในลักษณะเฉพาะจุดเน้นการวัดทักษะเฉพาะคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เริ่มมีการนำสถิติมาใช้ และมีการทำการวิเคราะห์ข้อสอบ

การวัดและประเมินผลตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 พอสรุปได้ดังนี้คือ

1. การประเมินผลการเรียน ให้สถานศึกษามีหน้าที่ประเมินผลการเรียน โดยให้ประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชา และให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของแต่ละรายวิชานั้น ๆ ให้มีการประเมินผลทั้งเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและเพื่อตัดสินผลการเรียน
2. ในส่วนที่เป็นการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน ให้ผู้สอนถือปฏิบัติดังนี้คือ
  - (1) การประเมินผลก่อนเรียน เพื่อศึกษาความรู้พื้นฐานของนักเรียน
  - (2) ประเมินผลระหว่างเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อศึกษาผลการเรียน

ในกรณีที่ประเมินผลก่อนเรียนและประเมินผลระหว่างเรียน ถ้านักเรียนไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียน ให้สถานศึกษาจัดดำเนินการสอนซ่อมเสริม

3. ในส่วนที่เป็นการประเมินผลการเรียนรายวิชา ให้ผู้สอนถือปฏิบัติดังนี้
  - (1) แจงใหญ่เรียนทราบจุดประสงค์การเรียนรู้อะไรและเกณฑ์ขั้นต่ำของการผ่านรายวิชาก่อนสอนวิชานั้น ๆ
  - (2) คะแนนของภาคเรียนที่นำมาคิดในการให้ระดับผลการเรียน ให้คิดจากคะแนนงานระหว่างภาคเรียน รวมกับคะแนนปลายภาคเรียน ตามอัตราส่วนที่กลุ่มโรงเรียนกำหนด
  - (3) คะแนนระหว่างภาคเรียน คิดจากผลการสอบระหว่างภาคเรียน ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ งานที่มอบหมาย วิธีการทำงาน และจากพัฒนาการในด้านเจตคติ ความสนใจ และ/หรือ บุคลิกภาพทางค่านิยมอื่น ๆ
  - (4) คะแนนปลายภาคเรียน คิดจากผลการวัดปลายภาคเรียนซึ่งครอบคลุมจุดประสงค์ที่เป็นตัวแทนสำคัญ ๆ ของรายวิชา

4. ให้กรมวิชาการ จัดสร้างข้อสอบมาตรฐาน โดยให้กรมวิชาการและจังหวัด รับผิดชอบนำข้อสอบดังกล่าว ไปตรวจสอบคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาต่าง ๆ เป็นระยะ ๆ

เมื่อเปรียบเทียบระเบียบการวัดและประเมินผลแนวเก่ากับแนวใหม่แล้วจะพบว่าในทางปฏิบัติครูผู้สอนจะต้องทำความเข้าใจในรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ มากมาย ทั้งในกระบวนการสอน การสอบ และการบันทึกคะแนนและข้อมูลต่าง ๆ ถ้าหากครูผู้สอนไม่มีโอกาสได้เข้ารับการอบรม หรือทำการศึกษาค้นคว้าทำความเข้าใจอย่างจริงจัง ย่อมจะต้องประสบกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ อย่างแน่นอน

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (กรมสามัญศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์ 2525: 1) ได้เสนอแนะแนวทางในการดำเนินการสร้างข้อสอบวัดผลดังนี้

1. กำหนดอัตราส่วนของคะแนนของแต่ละตอนของข้อสอบ เช่น จะให้กี่คะแนนสำหรับตอนที่ทดสอบจุดประสงค์นำทาง ตอนที่ทดสอบจุดประสงค์ปลายทางที่เป็นทักษะย่อย และตอนที่ทดสอบจุดประสงค์ปลายทางที่เป็นทักษะรวม เป็นต้น
2. กำหนดจำนวนข้อให้สอดคล้องกับเวลาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่จะจัดในการทดสอบครั้งนั้น ๆ
3. กำหนดชนิดของข้อสอบสำหรับแต่ละตอนใหม่ เนื้อหาครอบคลุมทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน
4. กำหนดจำนวนข้อให้ครอบคลุมเนื้อหา ทั้งที่นักเรียนเคยเรียนผ่านมาแล้ว ส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่งเป็นเนื้อหาที่มีลักษณะคล้าย ๆ กับเนื้อหาที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว
5. รวบรวมเนื้อหาให้ครอบคลุมจุดประสงค์ที่เป็นตัวแทนสำคัญ ๆ ของรายวิชา
6. เริ่มลงมือเขียนข้อสอบ
7. จัดทำกระดาษคำตอบ
8. จัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์โสตทัศนศึกษาที่ใช้ประกอบการทดสอบ

ในส่วนที่เป็นการทดสอบปลายภาค หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (กรมสามัญศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์ 2525: 4) ได้เสนอแนะแนวทางในการสร้าง

ข้อสอบวัดผลปลายภาคซึ่งมีจุดประสงค์การ เรียนรู้เป็นหลัก ว่าควรประกอบด้วย 2 ตอน
คือ

ตอนที่ 1 ข้อสอบวัดจุดประสงค์นำทาง เป็นตอนที่ประเมินความรู้เกี่ยวกับ
องค์ประกอบของภาษา คือการออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ รวมถึงความรู้ที่นักเรียน
ได้เรียนรู้จากห้องเรียน

ตอนที่ 2 ข้อสอบวัดจุดประสงค์ปลายทาง แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

ก. การประเมินทักษะเฉพาะ แยกออกเป็นทักษะฟัง พูด อ่าน และ
เขียน

ข. การประเมินทักษะรวม เป็นการทดสอบกิจกรรมทางภาษาที่ใช้ใน
ชีวิตประจำวัน ซึ่งรวมหลาย ๆ ทักษะในสถานการณ์ต่างกัน อันเป็นการใช้ภาษาเพื่อการ
สื่อความหมายนั่นเอง

ครูภาษาอังกฤษที่ไม่ทราบแนวทางในการดำเนินการสร้างข้อสอบ ย่อมจะ
ประสบกับความหนักใจ ไม่ทราบจะเริ่มลงมือเขียนข้อสอบอย่างไร เมื่อสร้าง
ข้อสอบเสร็จแล้วก็มักจะไม่มี ความมั่นใจว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมานั้นเป็นแบบทดสอบที่ดี
หรือไม่ สามารถวัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การ เรียนรู้หรือไม่ การทราบแนวทางใน
การดำเนินการสร้างข้อสอบ นอกจากจะช่วยให้ครูดำเนินการจัดทำข้อสอบได้เร็วขึ้นแล้ว
ยังจะเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ครูได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นมาอีกด้วย

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (กรมสามัญศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์
ม.ป.ป. : 3-9) ได้สรุปปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ.2521 ไว้ดังนี้

1. หลักสูตร ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรอย่างเด่นชัด
2. การบริหารหลักสูตร
  - 2.1 โรงเรียนส่วนมากจัดโครงการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นการบังคับ
ให้นักเรียนต้องเรียนทั้ง ๆ ที่วิชานี้เป็นวิชาเลือก
  - 2.2 โรงเรียนส่วนมากจะไม่เปิดสอนวิชาบางวิชาที่จัดสำหรับ ม.2
เช่น วิชาทักษะอ่านเบื้องต้น 1 และ 2 ซึ่งเหมาะสมสำหรับนักเรียนอ่อน
  - 2.3 โรงเรียนส่วนมากไม่จัดประเมินผลก่อนเรียน เพื่อทราบพื้นฐาน
ความรู้เดิมของนักเรียน สะดวกในการจัดนักเรียนเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แต่ใช้

คะแนนรวมหรือผลการสอบเข้าเรียนในโรงเรียนเพื่อจัดชั้นเรียน

2.4 โรงเรียนส่วนมากมารับการอบรมเรื่องหลักสูตร แต่การนำไป
ถ่ายทอดแก่ครูยังไม่ทั่วถึงเท่าที่ควร

2.5 หลักสูตรกำหนดให้มีเทปประกอบหนังสือเรียน แต่โรงเรียนบาง
โรงเรียนไม่สามารถจัด تهیهให้ได้ใช้ตามที่ต้องการได้

3. ครูภาษาอังกฤษ

3.1 จากการนิเทศ มีครูจำนวนไม่น้อยที่ยังไม่เข้าใจหลักสูตร จุด
มุ่งหมายโครงสร้าง การใช้หนังสือเรียน และการประเมินผลตามที่กระทรวงกำหนด
สำหรับรายวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตร

3.2 จากขอสอบของโรงเรียนส่วนกลาง ครูมีปัญหาในการประเมิน
ผลการเรียนเป็นพฤติกรรมและส่วนจะประเมินผลการเรียนในด้านเนื้อหาภาษา ได้แก่
คำ ไวยากรณ์ และทักษะภาษาที่ประเมินผลการเรียน คือทักษะอ่าน

3.3 จากการนิเทศโรงเรียนส่วนกลาง วิธีสอนของครูส่วนใหญ่นิยม
แบบเก่า คือยึดหนังสือเรียนเป็นหลัก และใช้วิธีสอนโดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียน
ไม่ค่อยได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะทางภาษาเท่าที่ควร ครูใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน 80-
90% ของเวลาเรียน นักเรียนขาดการฝึกฝนทักษะการฟัง พูด เพื่อใช้สื่อสาร สำหรับ
ทักษะการอ่าน และการเขียนมีบ้างเล็กน้อย โอกาสที่นักเรียนจะใช้สติปัญญา ความคิด
ริเริ่มสร้างสรรค์ และการหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองแทบจะไม่มีเลย

3.4 ครูภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษา
ในการสอนและการสื่อความหมายในห้องเรียน

สุมิตร คุณานุก (สุมิตร คุณานุก 2518: 218-219) สรุปผลวิเคราะห์
เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลจากรายงานการวิเคราะห์หลักสูตร ประถมและมีชัยมศึกษา
พุทธศักราช 2503 ในประเด็นที่เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล สรุปได้ดังนี้

1. การประเมินผลยังมีได้มีการประเมินผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใน
ด้านต่าง ๆ ครบถ้วน ครูโดยมากสอบเพื่อให้นักเรียนสอบไล่ได้

2. การนำคะแนนรวมมาใช้เป็นเกณฑ์พิจารณาได้-ตกไม่ช่วยส่งเสริมการ
เรียนของเด็กได้เท่าที่ควร

3. เนื้อหาและคะแนนของวิชาที่มีสอบหลายฉบับ ไม่ได้สัดส่วนกัน
4. การสอบมีคะแนนงานระหว่างปี แค่เพียงบางชั้น
5. ผู้เกี่ยวข้องกับการสอน การสอบได้ และวัดผลจำนวนมาก ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวัดผลและประโยชน์ของการวัดผลเพียงพอ
6. ไม่มีการวิเคราะห์ผลการสอบได้และไม่ได้ใช้การสอบได้เป็นอุปกรณ์การสอน
7. ข้อสอบรวมซึ่งเป็นเกณฑ์พิจารณาได้-ตก ทำให้โรงเรียนมุ่งหวังแต่จะให้เด็กของตนสอบได้ ทำให้การสอนไม่คำนึงไปให้สนองวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่กำหนดไว้ และทำให้โรงเรียนไม่สามารถ หรือไม่พยายามคิดแปลงเนื้อหาและวิธีสอนให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น
8. ข้อสอบได้ของแต่ละปีมีระดับความยากง่ายต่างกัน ทำให้ไม่อาจเปรียบเทียบผลการสอบได้ของปีต่าง ๆ เพื่อทราบประสิทธิภาพของการเรียนได้
9. โรงเรียนต่าง ๆ ไม่ทราบมาตรฐานการสอนของตน จึงไม่มีการแก้ไขปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น

จากรายงานของศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2524: 15-16) เกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 พอสรุปปัญหาการวัดและประเมินผลได้ดังนี้คือ

1. ครูไม่สามารถสอนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละรายวิชาจึงทำให้ไม่สามารถจัดการสอนซ่อมเสริมได้
2. โรงเรียนไม่ได้จัดทำ การประเมินผลก่อนเรียน
3. โรงเรียนไม่ได้มีการจัดทำ การสอนซ่อมเสริมก่อนเรียนและระหว่างเรียนจะทำเฉพาะในกรณีเมื่อตัดสินผลการ เรียนแล้วนักเรียนสอบตกเท่านั้น
4. วิธีการจัดการสอนซ่อมเสริมที่กระทำอยู่ ไม่เอื้ออำนวยให้บรรลุตามเป้าหมาย หรือแก้ปัญหาที่นักเรียนยังบกพร่องได้ เช่น

4.1 โรงเรียนเป็นผู้กำหนดให้ครูสอน เป็นผู้สอนซ่อมเสริมเองใน ชั่วโมงสอนซ่อมเสริมที่กำหนดไว้ในตารางสอนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ซึ่งโดยแท้จริงแล้วเป็นไปได้เพราะใน 1 สัปดาห์ นักเรียนจะต้องเรียนหลายวิชาจึงเป็นไปได้ที่ทำให้

ครูผู้สอนแต่ละคนต้องแบ่งชั่วโมงกันสอนซ่อมเสริม

4.2 ถ้าเปลี่ยนวิธีการสอนซ่อมเสริม โดยกำหนดให้หมุนเวียนคัดเปลี่ยนกันสอนซ่อมเสริมเรียงตามลำดับรายวิชาที่เรียน เช่น เริ่มตั้งแต่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ฯลฯ ฉะนั้นกว่านักเรียนจะโคกลับมาเรียนซ่อมเสริมในรายวิชา คณิตศาสตร์อีกก็จะต้องใช้เวลาอีกหลายสัปดาห์ จุดประสงค์ใต้นักเรียนเรียนไม่ผ่าน ก็กลับหัวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ผลจึงปรากฏว่านักเรียนไคร่ระดับผลการเรียน "0" ในรายวิชานั้น

4.3 ในบางโรงเรียนแม้จะมีการจัดการสอนซ่อมเสริม แต่วิธีการกลับเป็นการเรียนเสริมเพิ่มเติม คือไม่คำนึงถึงว่านักเรียนจะผ่านหรือไม่ผ่านจุดประสงค์ จะสอนเพิ่มเติมให้ทุกคน ผลจึงปรากฏว่านักเรียนไม่ผ่านจุดประสงค์ จึงไม่ได้รับการช่วยเหลือกลายเป็นการ กวดวิชา

5. การสอบแก้ตัวในกรณีนักเรียนสอบไคร่ระดับคะแนน "0" นั้น บางครั้งใช้ข้อสอบเดิมหรือไม่ก็ออกใหม่และให้นักเรียนที่สอบตกทุกคนสอบข้อสอบฉบับเดียวกัน โดยข้อเท็จจริงแล้วนักเรียนสอบตกคนละจุดประสงค์ ผลการแก้ตัวจึงปรากฏว่า นักเรียนต้องตกอีก เพราะการสอบแก้ตัวไม่ได้แก้ตรงจุดประสงค์ที่นักเรียนไม่ผ่าน

6. ใช้เครื่องมือการประเมินผลไม่สอดคล้องตามจุดประสงค์ที่จะประเมิน

7. การทดสอบหรือการประเมินผลไม่ได้ประเมินตามจุดประสงค์ แต่จะเพ่งเล็งที่เนื้อหาวิชาเป็นสำคัญ

8. ไม่ได้มีการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือการวัดและประเมินผล

9. การประเมินผลระหว่างภาค บางจังหวัดกลุ่มโรงเรียนกำหนดจำนวนครั้งให้สอบ บางโรงเรียนสอบเก็บคะแนนบ่อยครั้ง และโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ประเมินตามจุดประสงค์การเรียนรูของรายวิชา

10. นักเรียนมีปัญหาเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษไม่ทัน เพราะมีพื้นฐานอ่อนมาก ทำให้เรียนไคร่ช้า เมื่อทำการวัดผลมักจะตก เมื่อสอบซ่อมไม่ผ่านต้องติดค้างมาก

11. นักเรียนที่สอบไม่ผ่านโรงเรียนจัดการสอนซ่อมเสริม แต่นักเรียนไม่มาเรียน

12. นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเห็นว่าในชีวิตประจำวันไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ นักเรียนเรียนอ่อนและสอบตกกันมาก

เนื้อหา มาก และบางครั้งจำเป็นต้องให้นักเรียนได้ฝึกทักษะ บางครั้งเมื่อครูต้องสอนให้ทัน จึงสอนไม่ครบทุกทักษะ

ถึงแม้จะมีการประกาศใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 มาหลายปีแล้วก็ตาม แต่จากรายงานการติดตามผลการใช้หลักสูตรของหน่วยงานต่าง ๆ ก็ยังพบว่าโรงเรียนต่าง ๆ เป็นส่วนมาก ยังไม่สามารถปฏิบัติตามเป้าประสงค์ของหลักสูตร ทั้งในด้านการสอน รวมถึงการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษด้วย ทั้งนี้ นอกจากจะทำการสำรวจถึงปัญหาข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ แล้ว น่าจะได้มีการศึกษาถึงสาเหตุของปัญหาที่เป็นอุปสรรคซึ่งทำให้ครูผู้สอนไม่สามารถปฏิบัติตามระเบียบที่กระทรวงวางไว้ เพื่อจะได้ให้การช่วยเหลือแนะนำเพื่อปรับปรุงระบบการวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภิญโญ สาธร (ภิญโญ สาธร 2500: 36-37) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" สรุปผลได้ว่า ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษนั้นเกิดจาก

1. ขาดครูสอนที่มีวุฒิ
2. ขาดหนังสือและคู่มือครู
3. เด็กไทยอาย ไม่กล้าแสดงออก
4. ขาดความร่วมมือระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

สุวรรณี เติงอำนาจ (สุวรรณี เติงอำนาจ 2508: 8) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" สรุปได้ว่า ครูส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนภาษาอังกฤษ แต่ยังมีปัญหาในเรื่องวุฒิค่า ค่าตอบแทนที่ต้องประหยัดและต้องอาศัยบ้านบิดามารดาหรือบ้านเช่าอยู่ ทางด้านวิชาการพบว่าหลักสูตรกับคะแนนและเวลาเรียนไม่สัมพันธ์กัน นักเรียน ผู้ปกครองและผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุนในการจัดกิจกรรมเท่าที่ควร สำหรับวิธีสอนนั้นครูส่วนมากสอนทุกวิชาให้สัมพันธ์กัน เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะและสามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ อุปกรณ์การสอนในโรงเรียนส่วนมากมีไม่เพียงพอและสถานที่ไม่เอื้ออำนวยในการใช้

อุปกรณ์เกี่ยวกับหนังสือเรียนพบว่า มีเนื้อหาไม่เหมาะกับชั้นเรียนและวัยของนักเรียน การวัดผลการสอนทำตามระยะเวลาที่โรงเรียนกำหนดและเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ ครูบางคนต้องสอนวิชาอื่นที่ตนไม่ถนัด นอกจากนั้นยังไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชาในด้านการใช้อุปกรณ์การสอน และการจัดกิจกรรมเพียงพอ นักเรียนมีความสนใจในภาษาอังกฤษน้อย และไม่คอยจะร่วมมือในกิจกรรมเท่าที่ควร ประกอบกับผู้ปกครองไม่ส่งเสริมและให้กำลังใจนักเรียนในด้านการเรียน

เจียรนีย์ สุรทัตพิธิ (เจียรนีย์ สุรทัตพิธิ 2508: 119) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา" สรุปได้ว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจและมีประโยชน์ ผู้บังคับบัญชา นักเรียนและเพื่อนครูให้ความสนใจต่อครูภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับครูวิชาอื่น ๆ เนื้อหาในหลักสูตรมีมากเกินไปเกินกว่าจะจัดกิจกรรมให้เหมาะสมได้ การสอนวิชาภาษาอังกฤษควรฝึกทักษะทั้ง 4 ด้านคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ควรใช้กิจกรรมและอุปกรณ์การสอนให้มาก และต้องให้เหมาะสมกับวัยและชั้นของนักเรียน ครูควรมีการวัดผลสม่ำเสมอทุกครั้งที่จบบทเรียน ตัวครูเองควรหาทางเพิ่มพูนความรู้ เพื่อให้มีวิธีสอนที่เหมาะสมและทันสมัยอยู่เสมอ

สีหันทกร อินทุสุต (สีหันทกร อินทุสุต 2510: 82) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" สรุปผลได้ว่า ครูส่วนมากยังขาดความเข้าใจในเรื่องการทดสอบ การทดสอบไม่สัมพันธ์กับวิธีการสอน ครูบางคนมีความเข้าใจในเรื่องการทดสอบพอใช้ได้ แต่ไม่นำไปปฏิบัติ จึงเสนอแนะให้ครูพยายามหาความรู้ทางด้านการทดสอบและสนับสนุนให้ผู้รู้ได้ใช้ความสามารถในค่านี้อย่างเต็มที่

บุปผชาติ เฟ่งพิณิจ (บุปผชาติ เฟ่งพิณิจ 2512: 103) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา 2511" ผลสรุปได้ว่า

1. นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกโรงเรียน เป็นปัญหาทั่ว ๆ ไปที่ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ประสบอยู่

2. เกี่ยวกับตัวนักเรียนนั้น มีปัญหาว่าพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ อยู่ในระดับต่างกันมาก และต่ำมาก นักเรียนไม่รู้จักฝึกฝนตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ภายนอกห้องเรียน
3. หนังสือเรียนมีไม่มากพอ หนังสือบางเล่มมีเนื้อหามากเกินไป
4. ครูส่วนใหญ่ประสบปัญหาขาดอุปกรณ์ที่จำเป็นจะฝึกทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษและหนังสือ
5. ครูส่วนมากประสบปัญหาไม่มั่นใจในการสร้างข้อทดสอบและขาดความรู้ในการวิเคราะห์ข้อสอบ

เมตตา บุญญากร (เมตตา บุญญากร 2513: 101) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดนครราชสีมา" สรุปผลไว้ว่า ครูมีปัญหาในการสร้างแบบทดสอบ ขาดความรู้ความเข้าใจในการสร้างแบบทดสอบที่เหมาะสมและขาดวัสดุอุปกรณ์ในการสร้างแบบทดสอบ ครูบางคนเข้าใจถึงวิธีการอันถูกต้องของการทดสอบและการวัดผลเป็นอย่างดี แต่ไม่ใ้ปฏิบัติ การวัดผลของครูจึงไม่แน่นอน ส่วนมากทำการวัดผลเพียงครั้งเดียวในหนึ่งภาคการศึกษา ทำให้การประเมินผลการเรียนการสอนไม่เป็นไปตามความมุ่งหมาย

วิรัตน์ ไวยกุล (วิรัตน์ ไวยกุล 2513: 101) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2512" สรุปผลได้ว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดในการสอนภาษาอังกฤษคือ พื้นความรู้ของนักเรียนที่แตกต่างกันมาก และอุปกรณ์การสอนมีไม่พอ และเห็นว่าในเรื่องครูไม่มีความมั่นใจว่ามีความรู้พอที่จะสอนเป็นปัญหาที่สำคัญน้อยที่สุดในการจัดกิจกรรมการสอนครู เกือบหนึ่งในสามไม่ทราบว่า จะจัดกิจกรรมการสอนอย่างไรดี ส่วนใหญ่การประเมินผลการเรียนครูส่วนใหญ่ขาดความรู้ในการสร้างข้อสอบที่ดี ครูมีความเห็นว่า การให้การนิเทศกันมากเกินไป ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ครูควรจะได้ศึกษาจุดมุ่งหมายในการสอน หลักสูตร ประมวลการสอนและหนังสือเรียนให้ถูกต้องก่อนทำการสอนในการสอน ควรให้เด็กฝึกทักษะทั้งสี่ด้านโดยไม่ต้องกำหนดเวลาตายตัว นอกจากนี้ครูควรใช้ภาษาไทยช่วยในการสอนเฉพาะที่จำเป็นจริง ๆ

นิยม สุขประพันธ์ (นิยม สุขประพันธ์ 2514: 95-98) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพทางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในโรงเรียนประถมศึกษา 9 แห่ง" สรุปผลได้ว่า ปัญหาและอุปสรรคของครูเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนมีดังต่อไปนี้

1. การเอาใจใส่นักเรียนทำได้ไม่เต็มที่เพราะนักเรียนในชั้นมีมาก
2. พื้นความรู้ของนักเรียนต่างกันมากและอุปกรณ์การสอนมีไม่พอ ครูไม่มีความมั่นใจว่ามีความรู้พอที่จะสอน
3. ครูไม่ทราบว่า จะจัดกิจกรรมการสอนอย่างไรดี สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมเสียเวลาเรียนมาก เป็นที่รำร่าญแกห้องข้างเคียง
4. โรงเรียนมีอุปกรณ์ไม่พอ ครูต้องจ่ายเงินส่วนตัวซื้ออุปกรณ์เอง
5. ครูขาดความรู้ในการสร้างข้อทดสอบที่ดี เวลาทำข้อสอบกระชั้นชิด
6. ศึกษานิเทศก์ให้การนิเทศน้อยเกินไป บางแห่งไปไม่ถึง

สุมาลี จันทร์ชลอ (สุมาลี จันทร์ชลอ 2522: 64-66) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การติดตามผลการปฏิบัติความระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521" สรุปผลได้ว่า

1. ครูโดยส่วนรวมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนค่อนข้างน้อย
2. ครูได้ปฏิบัติตามการประเมินผลการเรียนถูกต้องตามระเบียบการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรใหม่ในระดับปานกลาง
3. ครูมีปัญหาสำคัญในการประเมินผลตามระเบียบในเรื่อง
  - 3.1 คู่มือการประเมินผลไม่เพียงพอ
  - 3.2 ขาดความรู้เรื่องระเบียบการประเมินผลตามที่กระทรวงกำหนด
  - 3.3 ขาดบุคคลที่จะให้คำปรึกษาแนะนำ
  - 3.4 ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียนข้อสอบที่ดีและเหมาะสม
  - 3.5 ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
  - 3.6 ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการวัดและประเมินผล

3.7 ซาคความรู้เกี่ยวกับวิธีการประเมินผลก่อนเรียน

วรรณพร สุทธิพิทักษ์ (วรรณพร สุทธิพิทักษ์ 2523: 51) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2521" สรุปผลในค่านที่เกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนมากไม่สามารถวัดผลทุกอย่างได้ตามความมุ่งหมาย นอกจากนั้นยังมีปัญหา รองลงมาตามลำดับคือ ซาคความเข้าใจในการสร้างแบบทดสอบที่เหมาะสม และซาควัสดุอุปกรณ์ในการสร้างข้อสอบและออกแบบทดสอบ

จามรี สุรากร (จามรี สุรากร 2523: 110) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย" สรุปได้ความว่า เนื้อหาไม่เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ครูจำเป็นต้องเตรียมการสอนและอุปกรณ์ ครูไม่มีเวลาสร้างแบบฝึกหัดที่คิดได้ สติปัญญานักเรียนต่างกัน และครูซาคความรู้เรื่องการวัดผล

พุดา ซีระวิภาวี (พุดา ซีระวิภาวี 2524: 83-84) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยพลศึกษา" สรุปผลได้ว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ต้องการทดสอบค่านการนำความรู้วิชาภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันของนักศึกษา แต่ นักศึกษากลับรู้สึกว้า ผู้สอนมุ่งแต่จะวัดค่านความจำ และให้ขอเสนอแนะว่า อาจารย์ผู้สอนควรชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวัดผล เพื่อให้ นักศึกษาเข้าใจว้าต้องการวัดผลค่านใดบ้าง และเพื่อจุดมุ่งหมายในการปรับปรุงการเรียนการสอนค่านใดและควรใช้วิธีการวัดและประเมินผลจากการสังเกตลักษณะการพูด การแสดงความคิดเห็นและท่าทางของนักศึกษาขณะที่ยื่นประกอบว้า

สมาน บุญล้น (สมาน บุญล้น 2524: 129) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในเขตการศึกษา 1" สรุปผลได้ว่า ปัญหาที่เจาหนาทที่ทะเบียนและวัดผลส่วนใหญ่พบได้แก่ จำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับทะเบียนและวัดผล และซาคการประสานงานระหว่างเจาหนาทฝ่ายทะเบียนและวัดผลกับฝ่ายต่าง ๆ

วัลลียา สุวรรณโชติ (วัลลียา สุวรรณโชติ 2525: 40-41) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2524" สรุปผลการวิจัยและประเมินผล พบว่าปัญหาโดยส่วนรวม คำนึงการประเมินผลระหว่างผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่าลงมา และผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ. หรือเทียบเท่าขึ้นไป ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาแต่ละประเด็นปัญหาพบว่าปัญหาของผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่าลงมา และผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ. หรือเทียบเท่าขึ้นไป แตกต่างกันใน 2 ประเด็นคือ

1. ไม่ทราบจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในรายวิชาที่สอน พบว่าผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่าลงมา มีความเห็นว่าเป็นปัญหามากกว่าผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ. หรือเทียบเท่าขึ้นไป
2. ไม่เข้าใจระเบียบการประเมินผลที่ใช้อยู่ พบว่าผู้สอนที่มีวุฒิ กศ.บ. หรือเทียบเท่าขึ้นไป มีความเห็นว่าเป็นปัญหามากกว่าผู้สอนที่มีวุฒิ ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่าลงมา

สำหรับปัญหาประเด็นอื่น ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ปัญหาในด้านต่อไปนี้คือ

1. ไม่ทราบจะออกข้อสอบอย่างไรจึงจะตรงตามจุดประสงค์
2. ไม่มีเวลาสอนซ่อมเสริมให้นักเรียนที่ไม่มีสิทธิ์สอบ
3. ไม่แน่ใจว่าข้อสอบที่ใ้สามารถใช้ทดสอบความรู้พื้นฐานของนักเรียนได้จริง
4. ต้องออกข้อสอบล่วงหน้าโดยยังสอนไม่ถึง
5. อาจารย์ที่สอนวิชาเดียวกันต่างออกข้อสอบซึ่งมีความยากง่ายไม่เท่ากัน

จากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว แสดงให้เห็นว่า การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น มีกระบวนการและขั้นตอนที่ค่อนข้างสลับซับซ้อนและในทางปฏิบัติที่เป็นอยู่จริงของครูภาษาอังกฤษนั้นนับว่ายังประสบปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ อยู่มากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่ครูภาษาอังกฤษต้องเปลี่ยนแนวการวัดและประเมินผลจากแนวเดิมมาปฏิบัติตามระเบียบใหม่ ครูภาษาอังกฤษคงจะมีปัญหาใน

รายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไปและคงจะมีความต้องการการได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอยู่ไม่มากนักน้อย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา "ความคิดเห็นครูภาษาอังกฤษเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในเขตการศึกษา 11" เพื่อจะได้ทราบข้อมูลซึ่งคาดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย